

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ GYP

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΙΡΙΤΣΙΑ

(*Οδός Γκποδομίον, μπροστά στη θύρα του μεγάρου Σεριέ*)

ΠΑΥΛΟΣ, (*Τριαντάφυλλο, πολύ όμορφο, μερίον ανατίματος. Μεγάλα μάτια, λίγο κοινά, άλλα χαιδευτικά και βελούδινα. Μαλλιά μαύρα, μουστάκι ξανθό. Περιβολή άμειπτον κομψότητας.*) (*Μονολογεί*).— Μά καταντά έννευριστική σ'τό τέλος, αυτή η κυρία Σεριέ, με τις άρχες της... Της κάνω τόσον καιρό κόρτε, της ζητώ να πάρουμε τ'ο τσάι άποψη μαζί και μου τ'ό άρνείται; Είνε άλήθεια ότι έχω κακομάθει γιατί δέν συνήθησα ώς τώρα άντίσταση πολύ σοβαρή εις μέρους καμμιάς γυναίκας και γι' αυτό η άντίστασις της κυρίας Σεριέ με πειράζει τόσο πολύ... Ωρισμένος τά λόγια μου είνε πολύ φτωχά και γι' αυτό δέν την καταπιύθουν. Δέν μιλώ άποψη και γι' αυτό δέ θά μπορέσω ποτέ να νικήσω τους διαταγμούς της, γιατί διατάζει ά τ'άλλω. Κατά βάθος είμαι βέβαιος πός της άρέσω.

(*Προσέρχεται και στην γωνία της λεωφόρου Γκαμπριέλ τρακάει με τόν Πέτρο ο όποιος έρχεται άπ' την αντίθετη διεύθυνση.*)

ΠΕΤΡΟΣ, (*τριάντα-έννιά χρονών πολύ ψηλός, ύψος έξυπνο, άλλα καθόλου «όμορφο»*).— Νά πάρεθ ό διά...! Μπά είσαι σύ; ... Και ποθ πάς τόσο βιαστικός; Θάλας κανείς ότι σ'ε κυνηγούνε...

ΠΑΥΛΟΣ.— Έρχομαι άπ' της κυρίας Σεριέ και πάω σπίτι μου.

ΠΕΤΡΟΣ.— Είχε πολλούς έπισκεπτες σήμερα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Όταν τίν άφησα εγώ, ήταν μόνη.

ΠΕΤΡΟΣ, (*έκπληκτος*).— Και έφυγες;

ΠΑΥΛΟΣ.— Μά τί νάκανα; Τρία τέταρτα της ώρας ήμουν μαζί της... έξήντησα όλα τά θέματα της όμιλίας... Δέν έξέρω εγώ να λέω άποψη ά λόγια σάν και σένα.

ΠΕΤΡΟΣ.— Φαίνεται ότι δέν είσαι εύχαριστημένος μαζί της...

ΠΑΥΛΟΣ, (*έκπληκτος*).— Και είσαι σύ;

ΠΕΤΡΟΣ.— Βέβαια είμαι και από καιρό!... Είνε τόσο φίνα, τόσο κομψή, τόσο όμορφή... Και έξυπνη... Ω! όποιος άγαπήθεται από τήν γυναίκα αυτή θα είνε πολύ τυχερός... Έν πάση περιπτώσει τρέχω γιά να τη βρω γιατί πολύ σπάνια είνε μόνη. Ωρεβούρα!

ΠΑΥΛΟΣ.— Ωρεβούρα και καλή τύχη!

ΠΕΤΡΟΣ, (*άνεβαίνοντας τή σκάλα του μεγάρου Σεριέ*).— Γι' ήλιότος αυτός ό Παύλος! Νομίζει ότι έκείνη είνε άποψη όλης ής γυναίκας θά πέσουν στην άγκαλιά του. Τι γελοίο! Δέν κατάλαβε ότι η κυρία Σεριέ δέν είνε συνηθισμένη γυναίκα και ότι γιο να την κατακτήσει κανείς δέν φτάνει ή άποψη άλλα χρειάζεται και κάτι άλλο... (*Σημειώνει στην άσπρη πόρτα του μεγάρου*). Χρειάζεται εύγένεια... Πρέπει να φαίνω εύβλητος... Εγώ πχ. δέν είμαι βαρετός, αυτό είμαι βέβαιος... Τς καλό όμως είνε ότι είμαι έρωτευμένος μαζί της γιά καλά και όταν βρισθώ μπροστά της, τ'ό χάνω. Την κυριάδα και δέν έξέρω τί να της πώ... ό! άν δέν την άγαπούσα, θά ήταν πολύ άπορητικό!...

(*Βγάζει το πανοφόρι του και μπαίνει.*)

(*Τό άσπρητικό τ'ο σπιτιό της κυρίας Σεριέ.*)

ΚΥΡΙΑ ΣΕΡΙΕ, (*είκοσι όχτώ χρονών, μελαχροινή, λεπτή, πολύ άποψη. Μάτια λαμπρά, στόμα σαρκώδες, έπιδερμίδα όλοκάθαρη. Τείνοια τ'ό χερι της στον Πέτρο*).— Επιστελο, ηδύτα... Χρονία έρχομαι να σάς δοθεί!

ΠΕΤΡΟΣ.— Είνε πάντα τόσος κόσμος σ'τό σπίτι σας.

Κα ΣΕΡΙΕ.— Τι πρόξαρη διαίολογία!... Μά γιατί δέν λέτε άπλοστάτα: «έξελα να έλθω» θά είνε ή άλήθεια όύτη και όθ θά ύμώσω.

ΠΕΤΡΟΣ.— Εξοτε πολύ καλά ότι...

Κα ΣΕΡΙΕ.— Εξοτε ότι όταν περάσουν όγκω μέρες δίχως να κουβεντιάσω μαζί σας, μου φαίνεται ότι χ'άω τά νερά μου... Εσείς μου διηγείστε όλα τά νεα, και μου τ'ό διηγείστε μ' ένα τρόπο πρωτότυπο που με διασκεδάει.

ΠΕΤΡΟΣ.— Ποθ όλίγον συνηθησα τόν Παύλο... μ'ο είνε ότι έβγαίνε άπ' τ'ο σπίτι σας... είνε άπ' τούς τακτικούς έπισκεπτες σας;

Κα ΣΕΡΙΕ.— Ναι... Χαριτωμένος κύριος, δέν είνε έτσι; ...

ΠΕΤΡΟΣ, (*άόριστος άνηχός*).— Ω! ό σε γιά τήν άποψη, δέν έχει τόν όμοιο του...

Κα ΣΕΡΙΕ.— Λέγοντας «χαριτωμένος» δέν είχα όπ' ύψιρον μόνον τήν άποψη σου.

ΠΕΤΡΟΣ, (*προσκαιόμενος τόν άφελή*).

'Αλήθεια; Μά τι έννοούσατε λοιπόν τότε;

Κα ΣΕΡΙΕ, (*γελώντας*).— Έχετε δικη, δέν είνε παρά άποψη ός και άπτεχώς γι' αυτόν, δέν είνε πάντα άρκετή ή άποψη.

ΠΕΤΡΟΣ.— Στοιχηματίζω ότι σάς έκανε κόρτε;

Κα ΣΕΡΙΕ.— Μό και ποίος δέν μου κάνει κόρτε έμένα; Σκεφθήτε... Είμαι χήρα και της άπαγορεύεται οητός να ξαναπαντρευθώ... Τι καλλίτρο γιά έναν άντρα; ... Συνεπώς και ό κ. Παύλος.

ΠΕΤΡΟΣ.— Σάς κάνει κόρτε και σεις τόν στελλάτε από κεί που ήρθε;

Κα ΣΕΡΙΕ.— Εξοτε πολύ καλά πός κάνω τ'ό ίδιο με όλους... (*Αλλάζοντας θέμα*). «Ας τ' άφήσουμε όμως αυτά... Έλάτε να καθήστε λίγο π'ό κοντά μου... Έχουμε τόσον καιρό να μιλήσουμε και μου λέτε πάντοτε τόσο ένδιαφέροντα πράγματα... Άλλάξτε, μου φαίνεται, ότι έχετε και σεις κάποια συμπάθεια γιά μένα...

ΠΕΤΡΟΣ.— Λατρεία πέστε καλλίτερα!... Σάς λατρεύω, τ'ό έφοτε καλά!...

Κα ΣΕΡΙΕ.— Ω! ός μή μιλούμε γι' αυτό!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Άν' έγαναξας άς μιλήσουμε, γιατί γι' αυτό ήρθε. Και τίποτε δέν θά μ' έμποδίσαι να σάς πώ σήμερα ότι σάς λατρεύω!... Σάς λατρεύω από καιρό... Έδώ και έξη μήνες... Προσπάθησα να μη σάς συλλογίζομαι, ταξείδεψα, έπαίσα, έκανα κάθε τι, άλλ' όλα εσθάθησαν μάταια... Και σήμερα ξαναγυρίζω κοντά σας να σε προσέσω από ποτέ έρωτευμένος!...

Κα ΣΕΡΙΕ, (*έκπληκτη*).— Τι παράξενος που είστε!...

ΠΕΤΡΟΣ.— Σάς φαίνεται παράξενο αυτό; Η' όμως εγώ δέν σάς ζητώ τίποτε... δέν ζητώ παρά να μου ήπιώσετε να σάς λατρεύω... Σάς άγαπώ τόσο πολύ... Είνε άποψη πρόγμα ή άγάπη, έφοτε. Δέν άγαπήσαμε ποτέ; δέν είνε έτσι;

Κα ΣΕΡΙΕ.— Και ποθ τ'ό έφοτε έοσις;

ΠΕΤΡΟΣ.— Έγνώριξα τόν άντρα σας... Ό κακομοίρης! δέν θέλω να τόν καταγορησω... τώρα μάλιστα... Άλλ' είμαι βέβαιος ότι δέν τόν άγαπήσατε... έπ'ό άν από ποτε.

Κα ΣΕΡΙΕ.— Ω! τ'ό γίνετε άδικαίριος... Μά τι είνε αυτά που μου λέτε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Μά συγχωρείτε... δέν έξέρω τί λέω... κατά βάθος όμως μου φαίνεται π'ό; ότι λέω είνε όμοίω... Έπειτα τί να σάς πώ, νοιώθει κανείς ότι δέν έχει κανένα σοβαρό δεσφ, γιατί έχεις πάντα ένα όπ' ες γυναίκας που πλήττει...

Κα ΣΕΡΙΕ, (*άρηρημένη*).— Είνε άλήθεια ότι κάποτε πλήττω τρυφερά...

ΠΕΤΡΟΣ, (*χαρούμενος*).— Ά! δέν είνε έτσι;

Κα ΣΕΡΙΕ, (*συνεχόμενη*).— Μά ποίος σάς είστε ότι ύπάρχει κάτι που θα με διασκεδάσει; Η' άγάπη παραδεισένιος χοριν...

ΠΕΤΡΟΣ.— Σάς, τ'ό λ'ω εγώ... Σάς, τ'ό βεβαιώνω... Τι σάς στοιχίζει αλασως να δοκιμαστέτε; ...

Κα ΣΕΡΙΕ.— Πώς; ... Τι είπατε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Να δοκιμαστέτε μια άληθινή άγάπη που θά σάς περιβαλίει με θερμή, με τρυφερότητα, χωρίς να σάς ένοχλή... Να έχετε έναν άνθρωπο δικό σας... Στις διαταγες σας... Έναν άνθρωπο που μου, τόν έννοια θά είνε να σάς κάνει τή ζωή σας χαρούμενη... γλυκεία... Να ύπακουση τόν παρακαλώ γυνέψμω σας... Δέν έννευριζοστε ποτέ τέτοιου άγάπη; Δέν πιστεύετε ότι μ' ένα τέτοιον άνθρωπο, ή όρες σας τα περνούσαν π'ό γλήγορα, ές, ποθ γλυκεία; ... Μο δέν άκούσατε ποτε σας τ'ό μιλούν γι' άγάπη;

Κα ΣΕΡΙΕ, (*άρηρημένη με χαμηλωμένα μάτια*).— Ίσως να είχα άκούσει, αν μου μιλούσαν σάν και σάς...

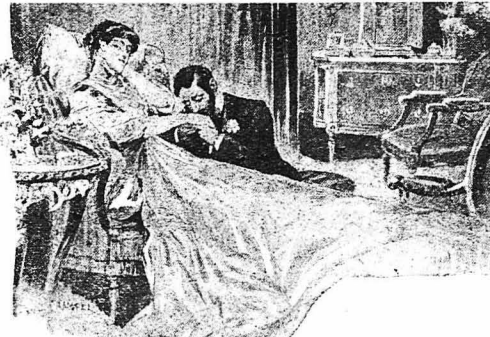
Πετρός, (*έκπληκτος*).— Άλήθεια; ...

Κα ΣΕΡΙΕ, (*χωρίς να τόν κυττάξει*).— Ναι, μου λετε με φωνή θερμή ότι τα συνηθισμένα λόγια που μου λέν οι άλλοι... Σάς άκουω... λίγο άκομη και σά...

ΠΕΤΡΟΣ, (*πίστώντας της τ'ό χέρι*).— Ω, πόσο σάς αγαπώ!... Κυττάτε με σάς παρακαλώ!

Κα ΣΕΡΙΕ, (*χωρίς να τον κυττάξει και σάν να μιλή με τόν έαυτο της*).— Γιατί όχι;

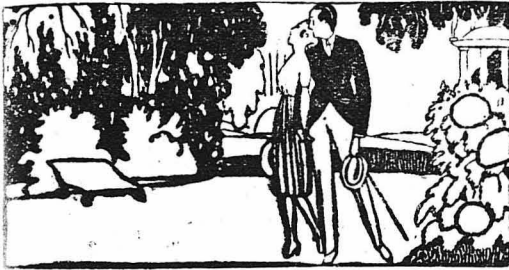
ΠΕΤΡΟΣ, (*φιλονίας τ'ό χέρι της που έξακολουθεί να τ'ό κρατεί*).— Άλήθεια γιατί όχι; Είνα τόσο γλυκό γιά μια γυναίκα να την άγαπών... Θα ήθελα να σάς παρω, να φυγωμαι, να κρυφτούμαι άπ' όλους... Ω, πητε μου μια λέξη!... (*Η κ. Σεριέ φαίνεται συνημένη, άνοησι με μάτια πάντα κλεισμένα*). Κυττάτε με, μι-

ΠΕΤΡΟΣ.— Σ'ε λατρεύω!... Είμαι τρελλός!...

'Ελάτε!... 'Ελάτε γρήγορα!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑΒΑΣ-ΓΙΑΒΑΣ

Ο γάλλος δημοσιογράφος Γιούλιος Ζανέν τον οποίο κάποιος δημοσιογραφική αποστολή είχε περάσει στην πρωτεύουσα της Αγγλίας...

— Δέ μου λές, πώς λέγεται εκείνος ο κύριος που κλπίζει ένα ποτό... — Δέν είναι τακτικός μας πελάτης, του άποκρίθηκα ή μίς του ταμείου...

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Ός τώρα είχαμε γλώσσα των ματιών, των δοντιών, των χειρῶν, της μύτης κλπ. μπορούμε δηλαδή να καταλάβουμε τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου...

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

Τη νύχτα, τα μαλλιά των γυναικῶν και τα κλωνάρια των λιπών γίνονται ένα και δέν ξεχωρίζουν. Έπερπατούσα στην άροποταμιά...

Τίς ρώτησα : — Ποιόν τραγουδάτε ; Μου άποκρίθησαν : — Αιτούς τους περιμένουμε. Η μιά τραγουδούσε τον πατέρα της κι' ή άλλη τον άδερφό της...

ΠΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο Ραμόν, γνωστός γιά την τεμπελιά του, είναι βυθισμένος στην άνάγνωση της φυσικής ιστορίας. Η γκαμψά, διαβάζει, είναι ένα ζωο που μπορεί να εργασθῆ...

— Ένας πλανόδιος μουσικός παίζει φουσαρόμωνα στο δημόσιο θέατρο. Ένας άστρυφέλας τον πλησιάζει : — Έχετε άδεια ; — Όχι...

Ο πρόεδρος στον άλητη που καταδικάστηκε σε δύο έτών φυλάκιση : — Θέλετε να προσθήσετε τίποτε, κατηγορούμενος ; — Όχι, μάλλον να άφαιρέσω θα ήθελα.

Μεταξύ Παρισινῶν χρηματιστῶν : — Α, φίλε μου, τί τά θέλεις !... Μόνον στο Παρίσι μπορεί να κερδίσει κανείς περιουσία ! Έμένα που με βλέπετε, κούβαλλήθηκα...

— Δέ μου λές, σε παρακαλώ, είναι άλήθεια ότι ο γιατρός Χ... πήρε μεγάλη προίκα ; — Από μιάς άπόψεως, ναί... Η γυναίκα του έχει ένα σωρό πλουσίους συγγενείς... άρρώστους !

Η Καίδη Μίχελμα ήταν μιά από τις πνευματωδέστερες αλλά και λεπτότερες συγχρόνως Αγγλίδες άριστοκρατίδες της περασμένης γενεάς.

Ένα βράδυ βγαίνοντας από το θέατρο όπου είχε παρακολουθήσει την πρεμιέρα ενός νέου έργου συνήνησε κατά τύχη έναν φίλο του συγγενή του ό οποίος την έρώτησε : — Άρεσε το έργο στο κοινό ; — Τι να σας πώ... άπήντησε ή Καίδη Μίχελμα...

Ήθελε που, σῆς έντενού ! (Τῆς γεμίζει με φίλια το χέρι και το μπράτσο της που το άφηνει στις θωπείες του). — Σῆς λατρεύω, είμαι τρελός ! Τέλην... άκούστε... άπανήγησε μου !...

Κα ΣΕΡΙΕ, (άνοίγει επιτέλους τα μάτια με ύφος άνθρώπου που βγαίνει άπ' όνειρο. Είναι γλωμῆ και συγχνημένη). — Αφῆστε με, φίλε μου, άφήστε με...

ΠΕΤΡΟΣ. — Πῶς ; να σῆς άφήσω ; Κα ΣΕΡΙΕ, (γυρομμένη). — Ναί, άλήθεια... είμαι κουρασμένη, άνάθεμα ! Θάθελα ν' άναπαυθῶ... Κοί έπειτα, βλέπετε, είνε επτάμιση ή ώρα... Τι θά υπέθεταν άν μένατε περισσότερο μ' εἶ μου ; Γενματίζω στις έπτά, το ξεροσε !... Αντίο φίλε μου... Αντίο... Και μή με ξεχνάτε, ε ε ;... (Τόν σπρώχνει άπαλά προς την πόρτα. Ο Πέτρος, κατάπληκτος βγαίνει χωρίς να νοιώσει τίποτε άπ' την εξαφάνιση αυτή άλλαγῆ, ψυθυρισμένος ;). Μά γιατί άλλαξε έτσι άξαφνα ; Άφού τῆς άρεσε ή άγαπη ; Άφού την έπεισα τους ό έρωσε είνε όρατος...

(Η κυρία Σερίε κάθεται σ' ένα τραπέζικι μόλις έμεινε μόνη και γελάει). < Ύποκόμητα Πάβλον νι... λεωφόρος Έλνολών Πεδλόν. Σκίφθηκα... Ναί, ή άγάπη είνε τον πάν... Μόλις άποσε το έννοιασε αυτό θεάθη. Έλάτε... Έλάτε σῆς περιμένω άνυπόμονα. ΤΖΕΝΗ > ΠΕΤΡΟΣ, (βλεπών στο όραμα). — Μά γιατί άλλαξε τόσο άξαφνά ! Τι παραβρενη γυναίκα !... Δέν καταλαβαίνω τίποτα !...